

O calmă și o instrui cum să se apropie în siguranță de casă când se va întoarce cu copiii. Promise să lase mobilul deschis și să vină acasă mai devreme. Se abținu să compare starea ei mentală cu a lui.

Deprimat? Nu era deprimat. Semnele vitale ale sprintărei economii americane se prelingeau pe ecranul împărțit în mai multe cîmpuri al televizorului. Orfic Midland crescuse cu un punct și trei optimi în ziua aceea. Dolarul american își bătea joc de euro, trăgîndu-i-o pe la spate yenu-lui. Virginia Lin trecu pe la el pentru a-i propune vînzarea unui pachet de acțiuni Exxon, la 104. Gary vedea pe deasupra rîului, pînă în lunca din Camden, New Jersey, a cărei ruină dădea, de la înălțimea și distanța aceasta, impresia că este podeaua unei bucătării cu linoleumul smuls. Soarele strălucea mîndru spre sud, motiv de ușurare: lui Gary îi displăcea cînd părinții lui veneau pe coasta de est și vremea era urîță. Același soare strălucea acum deasupra vasului de croazieră undeva, la nord de Maine. Într-un colț al ecranului televizorului era capul vorbitor al lui Curly Eberle. Gary mări imaginea și dădu sonorul mai tare, în vreme ce Eberle conchidea:

— Un aparat de body-building cerebral – nu e o imagine rea, Cindy.

Prezentatorii TV, multilateral specializați și omniprezenți, pentru care riscurile financiare nu erau decît amicii de chefuri ai potențialului pozitiv, dădură înțelept din cap ca răspuns.

— Un aparat de body-building cerebral, ho-kay! interveni fără pauză prezentatoarea. Și, în continuare, o jucărie care face furori în Belgia (!) și despre care autorul afirmă că ar putea avea un succes mai mare decît Beanie Babies!

Jay Pascoe trecu pe la el, să se vaite de piața obligațiunilor. Fetitele lui Jay aveau acum o profesoară de pian nouă și aceeași mamă bătrînă. Gary auzea cam unul din trei cuvinte rostite de Jay. Avea nervii la fel de întinși ca în după-amiaza aceea de demult, cînd, înainte de a cincea întîlnire

cu Caroline, amîndoi erau la fel de pregătiți pentru pierderea – în fine – a castității, încît fiecare oră care trecea era ca un bloc de granit, spart de un prizonier înlănțuit...

Plecă de la birou la patru și jumătate. În automobilul mare, suedez, porni șerpuiind pe Kelly Drive și Lincoln Drive, părăsind valea Schuylkill, cu ceața și autostrăzile ei, cu realitățile ei plate și sclipitoare, parcurgînd tunelurile de umbră și arcadele gotice ale frunzelor de toamnă timpurii de pe Wissahickon Creek, pînă în arborealitatea fermecată din Chestnut Hill.

Cu excepția închipuirilor înfierbîntate ale lui Caroline, casa părea intactă. Gary băgă încet mașina pe alee, pe lîngă straturile de plante perene din care, așa cum îi spusese ea, fusese furat indicatorul care anunța: PAZA ASIGURATĂ DE NEVEREST. De la începutul anului, Gary instalase și pierduse cinci asemenea indicatoare. Îl irita faptul că alimentează piața cu pancarte inutile, diminuînd valoarea avertismentelor NEVEREST adresate spărgătorilor. Inutil de precizat că aici, în inima cartierului Chestnut Hill, moneda de schimb din foaie de tablă a indicatoarelor Neverest, Western Civil Defense sau ProPhilaTex, aflate în orice curte, era susținută de încrederea deplină și de creditul oferit de reflectoare și scanerele retiniene, de bateriile de rezervă, de liniile telefonice speciale, îngropate, de ușile cu telecomandă; în alte părți din nord-vestul Philadelphiei însă, dincolo de Mount Airy pînă în Germantown și Nicetown, unde sociopatii își vedeau de afacerile lor murdare, exista o clasă de proprietari „milostivi“, care detestau ceea ce ar fi putut spune despre „valorile“ lor achiziționarea unui sistem de securitate, dar ale căror „valori“ liberale nu îi împiedicau să fure aproape săptămînal indicatoarele lui Gary pe care scria: PAZA ASIGURATĂ DE NEVEREST și să le planteze în propriile curți...

În garaj, fu cuprins de dorința de a rămîne așezat comod, asemenea lui Alfred, în scaunul mașinii și de a închide ochii. Oprind motorul,

parcă oprise și ceva în interiorul creierului său. Unde îi dispăruseră dorința pătimașă și energia? Și aceasta făcea parte din căsnicie, așa cum o știa el.

Se forță să coboare din mașină. O bandă strânsă de oboseală îi pornea de la ochi și sinusuri, oprindu-i-se la baza craniului. Chiar dacă, acum, Caroline era dispusă să îl ierte, chiar dacă el și ea reușeau într-un fel oarecare să scape de copii și să își facă de cap (ceea ce, sincer vorbind, era o imposibilitate), era probabil mult prea epuizat ca să mai poată da satisfacție. Dinaintea lui se întindeau cinci ceasuri populate de copii, pînă să ajungă singur cu ea, în pat. Fie și doar pentru a-și recăpăta energia pe care o avusese pînă în urmă cu cinci minute, ar fi avut nevoie de somn – opt ore, poate chiar zece.

Ușa din spate era închisă, cu lanțul pus. Bătu cît putu de ferm și vesel. Pe geam, îl văzu pe Jonah tropăind spre el în papuci de plastic și în slip, tastînd codul sistemului de alarmă, descuind ușa și desfăcînd lanțul.

— Bună, tati, fac o saună în baie, zise el și se îndepărtă iar tropăind.

Ținta dorinței lui Gary, femeia blondă, muiată de lacrimi, pe care o consolase la telefon, stătea așezată lîngă Caleb și urmărea o reluare galactică la televizorul din bucătărie. Umanoizi plini de intenții bune, în pijamale unisex.

— Bună, zise el. Văd că totul e în regulă aici.

Caroline și Caleb aprobară dînd din cap, cu ochii duși pe altă planetă.

— Cred c-o să mă duc să instalez un indicator afară.

— Ar trebui să-l prinzi în cuie de un copac, spuse Caroline. Scoate-l de pe suportul lui și prinde-l în cuie de un copac.

Aproape emasculat de așteptarea frustrată, Gary își umplu plămîinii cu aer și tuși.

— Ideea este, Caroline, că vrem să dăm un pic de clasă și de subtilitate mesajului transmis? Cînd trebuie să-ți legi indicatorul cu lanțuri ca să nu ți se fure...

— Am zis să-l bați în cuie.

— E ca și cum i-ai anunța pe sociopați: „Sîntem neputincioși! Veniți și jefuiți-ne! Veniți și jefuiți-ne!”

— N-am zis să-l legi cu lanțuri. Am zis să-l bați în cuie.

Întinzîndu-se după telecomandă, Caleb dădu mai tare sonorul televizorului.

Gary coborî în subsol și, dintr-o cutie plată de carton, scoase ultimul dintre cele șase indicatoare pe care reprezentantul lui Neverest i le vînduse în vrac. La prețurile sistemelor de securitate Neverest, plăcuțele erau incredibil de neglijent făcute. Tabla era vopsită inegal, prinsă cu nituri fragile de aluminiu pe niște țevi subțiri de metal, prea moi pentru a putea fi bătute cu ciocanul în pămînt (trebuia să sapi o groapă).

Cînd se întoarse în bucătărie, Caroline nu ridică privirile. S-ar fi putut întreba dacă nu cumva halucinase închipuindu-și telefoanele ei panicate, dacă în chiloți nu ar fi avut și acum o pată umedă și dacă, în cele treizeci de secunde cît stătuse el în subsol, ea nu ar fi zăvorît la loc ușa, punînd lanțul și reconectînd alarma.

El era, bineînțeles, bolnav mintal, în timp ce ea... Ea!

— Dumnezeuule mare! exclamă el, formînd data căsătoriei pe tastatura numerică.

Lăsînd ușa larg deschisă, ieși în curte și înfipse noul indicator Neverest în gaura veche, sterilă. Cînd se întoarse, un minut mai tîrziu, găsi ușa încuiată iar. Scoase cheile și descuie, apoi deschise ușa atît cît îi permitea lanțul, declanșînd alarma preliminară în casă. Împinse în ușă, forțînd balamalele. Se gîndi dacă să nu se repeadă cu umărul în ea, smulgînd lanțul din șuruburi. Cu o strîmbătură și un țipăt, Caroline sări, apucîndu-se cu mîna de șale, apoi se grăbi împleticit să tasteze codul în limita celor treizeci de secunde disponibile.

— Gary, spuse ea, nu trebuie decît să bați.

— Am fost pînă în curte. La nici douăzeci de metri distanță. De ce cuplezi alarma?

— Habar n-ai ce s-a întâmplat aici astăzi, murmură ea în timp ce se întorcea, șchiopătînd, la spațiul interstelar.

— Mă simt cam singură aici, Gary. Cam singură.

— Dar sînt aici. Nu? Acum sînt acasă.

— Da. Ai venit acasă.

— Hei, tata, ce-avem de mîncare astă-seară? întrebă Caleb. Putem să facem un mixed grill?

— Da, îi răspunse Gary. O să fac mixed grill și o să spăl și vasele și s-ar putea să tund și gardul viu pentru că eu, unul, mă simt perfect! E bine, Caroline? Ce zici, e bine?

— Da, sigur, chiar te rog să pregătești tu cina, murmură ea cu ochii țintă la televizor.

— Bun, o să pregătesc eu cina.

Gary bătu din palme și tuși. Avea senzația că, în pieptul și în capul lui, angrenajele tocite săreau de pe axe, mușcînd din alte părți ale mașinăriei interne, în timp ce el cerea organismului un gest de bravură, o energie nedeprimată, pe care acesta pur și simplu nu era pregătît să o dezvolte.

Avea nevoie să doarmă bine la noapte, cel puțin șase ore. Pentru aceasta, își propuse să bea două pahare de martini cu vodcă și să se bage în pat înainte de ora zece. Răsturnă sticla de vodcă deasupra unui shaker cu gheață și o lăsă să gîlgîie pentru că el, mahăr la CenTrust, nu avea motive să se rușineze pentru puțină relaxare la sfîrșitul unei zile grele de muncă. Făcu focul cu lemn de vanilie și dădu peste cap paharul cu martini. Ca un bănuț azvîrlit pe o orbită largă și oscilantă a decăderii, se întoarse în cerc în bucătărie și izbuti să prepare carnea, dar se simți prea ostenit să o gătească. Pentru că nici Caroline, nici Caleb nu-i acordaseră nici o atenție cînd își făcuse primul martini, își turnă acum un al doilea, care să-i dea energie și un elan general, și pe care îl consideră în mod oficial primul. Luptîndu-se cu efectul ca de lentilă de sticlă al ameteții provocate de vodcă, ieși și azvîrli carnea pe grătar. Îl copleşî, din nou, aceeași epuizare, același deficit de neurofactori

pozitivi. În văzul întregii familii, își prepară al treilea martini (oficial al doilea), pe care îl dădu de dușcă. Pe fereastră, constată că grătarul era în flăcări.

Umplu o cratiță de teflon cu apă, vărsînd doar o parte în timp ce se repezea să o toarne peste foc. Un nor de aburi, fum și aerosoli cu grăsime se ridică în aer. Întoarse toate bucățile de carne cu partea carbonizată, lucioasă în sus. Se simțea un miros de arsură umedă, ca acela pe care îl lasă în urma lor pompierii. Jarul nu mai avea destulă viață decît pentru a colora stins partea crudă a bucăților de carne, în ciuda faptului că le mai lăsă pe grătar încă zece minute.

În vremea aceasta, miraculos de amabilul său fiu Jonah așezase masa, punînd pe ea pîinea și untul. Gary servi bucățelele mai puțin arse și mai puțin crude soției și copiilor. Mînuind stîngaci furculița și cuțitul, își umplu gura cu scrum și pui în sînge, prea obosit ca să le mestece și să le înghită, prea obosit ca să se ridice de la masă și să le scuipe. Rămase cu carnea de pasăre nemes-tecată în gură pînă se trezi cu saliva scurgîndu-i-se pe bărbie – nefericită modalitate de a-și demonstra starea de sănătate mentală. Înghiți bolul alimentar întreg. Îl simți ca pe o minge de tenis cobo-rîndu-i în stomac. Familia îl privea.

— Tata, te simți bine? îl întrebă Aaron.

Gary se șterse pe bărbie.

— Foarte bine, Aaron, mulțumesc. Buiul e tam tare. Cam tare.

Tuși, întregul esofag o coloană în flăcări.

— Poate-i mai bine să te duci să te întinzi în pat, îi spuse Caroline ca unui copil.

— Cred că o să mă duc să tund gardul ăla viu.

— Arăți cam obosit, continuă Caroline. Poate ar trebui mai degrabă să te întinzi.

— Nu-s obosit, Caroline. Mi-a intrat fum în ochi.

— Gary...

— Știu că ai spus la toată lumea că sufăr de depresie clinică, dar se întîmplă că nu sufăr.